

Dosar nr. 16876/3/2013/a13

(Număr în format vechi 1506/2014)

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

DECIZIA PENALĂ Nr. 198/C

Ședința publică din data de 07.05.2014

Pe rol se află judecarea cauzei penale având ca obiect contestația formulată de inculpatul IORDACHE NELU împotriva încheierii de ședință din 07.04.2014, pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 16876/3/2013.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns contestatorul-inculpat personal, în stare de arest preventiv și asistat de apărător ales, av. S F în baza împuternicirii avocațiale seria ...

Procedura de citarea a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care a învederat faptul că dosarul este la primul termen de judecată.

Curtea acordă posibilitatea apărătorului ales să ia legătura cu inculpatul-contestator.

Nemaifiind cereri prealabile de discutat, excepții de invocat ori probe de administrat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Apărătorul ales al inculpatului-contestator, având cuvântul, în baza art. 425¹ pct. 2 lit. a) C.p.p. solicită admiterea contestației formulată de inculpatul Iordache Nelu și rejudecând să se admită cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu arestul la domiciliu, astfel cum a fost formulată în fața instanței de fond. De asemenea solicită a se avea în vedere și dispozițiile art. 206 alin. 7 C.p.p.

Arată că, a atacat hotărârea pentru motive de netemeinicie, solicitând a se observa că instanța de fond a reținut mai întâi că nu s-a răsturnat probațiunea în sensul că nu a dispărut bănuiala rezonabilă că inculpatul a săvârșit faptele pentru care este trimis în judecată, ori o astfel de apreciere este străină de natura pricinii prin raportare la cererea de înlocuire a măsurii preventive a arestului cu arestul la domiciliu.

Mai arată că, în momentul în care inculpatul a formulat cererea de înlocuire, apărarea a recunoscut că nu a dispărut condiția premisă cu privire la legalitatea măsurii arestării preventive, care decurge din aceea că există o bănuială rezonabilă că inculpatul a săvârșit fapte de natură penală sau infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată.

Învederează faptul că, instanța de fond mai reține la respingerea cererii de înlocuire a măsurii arestării preventive că, de la termenul la care se menținuse măsura arestării preventive până la termenul la care a fost formulată cererea de înlocuire a acestei măsuri, nu au apărut elemente noi,

precizând că instanța s-a deplasat de la obiectul cauzei, pentru că nu mai există ipoteza reglementată de art. 139 alin. 1 din vechiul C.p.p., la acest moment art. 242 noul C.p.p. obligă magistratul la cererea inculpatului să verifice dacă o măsură preventivă mai ușoară este aptă să asigure scopul prevăzut la art. 202 noul C.p.p., dacă sunt îndeplinite acele condiții, fără a se face dovada că de la termenul când s-a menținut măsura arestării preventive și până la formularea cererii de înlocuire a acestei măsuri au intervenit ceva schimbări în situația juridică a inculpatului sau în starea de arest preventiv.

De asemenea, arată că instanța de fond mai reține că nu a fost depășită durata rezonabilă a măsurii arestării preventive, aspect invocat în cursul cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv, pentru că această cauză este complexă, în plină cercetare judecătorească și că numai arestul preventiv asigură buna desfășurare a procesului penal.

Față de motivele acestea din urmă reținute de instanța de fond, arată că prin modificările C.p.p. legiuitorul a dat măsurii arestului preventiv un caracter excepțional nu prin raportare la starea de libertate a individului, ci prin raportare la celelalte măsuri preventive, iar arestarea preventivă în raport cu restul măsurilor este justificată în principal de nevoia de înlăturare a unei stări de pericol pentru ordinea publică, pentru că într-o bună regulă, toate măsurile prevăzute de art. 202 C.p.p. sunt apte să asigure buna desfășurare a procesului penal și să-l împiedice pe inculpat să se sustragă de la judecată.

Solicită Curții să facă o analiză a arestului preventiv luat față de inculpatul lordache Nelu și o analiză a unei cereri de înlocuire a măsurii dispuse cu arestul la domiciliu.

Mai arată că instanța a reținut în mod constant că faptele presupus a fi săvârșite de inculpat ar fi foarte grave, menționând că aceste fapte nu sunt infracțiuni atât de grave prin raportare la alte fapte prevăzute de legea penală, astfel încât acestea, prin gravitatea lor să justifice arestul preventiv.

Precizează că inculpatul lordache Nelu se află în stare de arest preventiv de 1 an și jumătate, iar interesul opiniei publice pentru faptele săvârșite de acest inculpat s-a estompat în mod obiectiv, faptele inculpatului lordache Nelu nemaiprezentând importanță și interes pentru opinia publică.

În condițiile în care se discută despre arestul preventiv ca o măsură de excepție prin raportare la restul măsurilor preventive, arată că trebuie a se observa și durata rezonabilă, care poate constitui un temei pentru înlocuirea acestui arest preventiv cu arestul la domiciliu.

Arată că, instanța europeană a stabilit o serie de criterii pentru stabilirea termenului rezonabil: complexitatea cauzei, comportamentul autorității și comportamentul inculpatului, ori în ceea ce-l privește pe inculpatul din prezenta cauză a fost depășită demult durata rezonabilă a arestului preventiv, având în vedere că de 6 termene se audiază martorii, iar administrarea probatoriului nu poate fi perturbată cu inculpatul în arest la domiciliu și nu există nici un pericol de sustragere a inculpatului de la judecată.

Subliniază faptul că, inculpatul lordache Nelu nu a făcut nici o cerere menită să tergiverseze soluționarea cauzei, având un comportament

procesual adecvat, nefiind el de vină de trenarea acestei cauze.

Cu privire la modificările legislative de la măsurile preventive, arată că a constatat că în conformitate cu art. 208 C.p.p. când se menține măsura arestării preventive instanța se raportează la ultima încheiere pentru că acel text de lege vorbește de subzistența temeiurilor de la luarea, prelungirea și menținerea măsurii arestării preventive, spre deosebire de textul de la art. 300² Vechiul C.p.p. care se raporta doar la temeiurile avute în vedere la momentul luării măsurii arestării preventive.

Solicită a se observa măsura preventivă în dinamica ei, menționând că nu se poate menține o persoană în arest preventiv doar pentru că a săvârșit niște fapte, solicitând în final admiterea contestației și înlocuirea măsurii arestării preventive cu arestul la domiciliu, care este o măsură mult mai amplă pentru satisfacerea drepturilor inculpatului lordache Nelu, cu referire la art.5 paragraful 2 C.E.D.O.

Reprezentanta Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a contestației ca nefondată, apreciind că încheierea contestată din data de 07.04.2014 respectă exigențele prevăzute de dispozițiile art. 242 alin. 2 C.p.p. în sensul respingerii cererii de înlocuire a măsurii arestului preventiv.

Arată că instanța de fond a analizat împrejurarea că se mențin temeiurile avute în vedere la momentul luării măsurii arestării preventive, stric prin prisma art. 202 alin. 1 și 3 C.p.p., respectiv art. 223 alin. 2 C.p.p.

În concluzie, învederează faptul că încheierea contestată respectă toate exigențele procedurale, iar motivele apărării sunt apte de interpretare, inculpatul având posibilitatea de a formula cereri de înlocuire, chiar instanța de fond din oficiu poate dispune această înlocuire dacă constată că se impune individualizarea măsurii arestului preventiv.

Contestatorul-inculpat lordache Nelu, având ultimul cuvânt, arată că este de acord cu cele învederate de apărătorul său ales și solicită a se observa că în această cauză Parchetul a inventat o nouă definiție pentru ceea ce înseamnă noțiunea de *verificare directă* pentru a putea fi acuzat, subliniind faptul nu a fost niciodată beneficiar de fonduri europene și nu a semnat niciodată un contract de finanțare cu fonduri europene, el fiind constructor. Apreciază că nu poate sta la nesfârșit în stare de arest preventiv.

Curtea reține cauza în pronunțare

CONSIDERENTE,

Asupra contestației penale de față, reține următoarele:

Prin **încheierea de ședință din data de 07 aprilie 2014 pronunțată de Tribunalul București Secția I penală în dosarul nr. 16876/3/2013**, în baza art.362 alin. 1 raportat la art.242 alin. 2 Cod pr.penală, a fost respinsă, ca nefondată, cererea de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu, formulată de apărătorul **inculpatului lordache Nelu**.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin încheierea din data de 02.12.2012 a Tribunalului București, secția

I penală, rămasă definitivă prin încheierea nr.432/R din data de 14.12.2012, a Curții de Apel București, secția a II-a penală, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, în baza art.148 alin.1 lit. f din vechiul Cod pr.penală, pe o perioadă de 29 de zile, de la data de 02.12.2012 până în 30.12.2012, inclusiv.

Ulterior, în cursul urmăririi penale această măsură a fost prelungită în mod succesiv, iar apoi – după sesizarea instanței de judecată prin rechizitoriu – măsura preventivă a fost verificată la termenele din 27.4.2013, 17.6.2013, 29.7.2013, 09.09.2013, 07.10.2013, 02.12.2013, 06.01.2014, 27.01.2014 și 24.03.2014.

Legalitatea și temeinicia măsurii preventive au fost analizate în baza art. 300¹ și 300² din vechiul Cod de procedură penală.

Instanța a constatat că la luarea și menținerea acestei măsuri au fost respectate toate drepturile și garanțiile procesuale prevăzute de vechiul Cod de procedură penală.

Astfel, s-a reținut că temeiurile avute în vedere la luarea și prelungirea măsurii arestului preventiv, respectiv cele prevăzute de vechiul art.148 alin.1 lit.f Cod pr.penală subzistă și impun în continuare privarea de libertate a inculpatului.

În ceea ce privește actuala reglementare procesual penală, prima instanță a constatat că trebuie analizată eventuala incidență a dispozițiilor art.242 alin.2 și următoarele Cod pr.penală.

S-a apreciat că nimic din materialul probator administrat până în acest moment, inclusiv în fața instanței, nu a condus la *înlăturarea* suspiciunii rezonabile că inculpatul ar fi comis faptele. Chiar dacă s-ar afirma existența unor mărturii favorabile poziției procesuale adoptate de inculpat, instanța a apreciat că această suspiciune planează încă în mod rezonabil asupra acțiunilor inculpatului, depozitiile menționate nefiind în măsură să contrabalanseze restul materialului probator.

S-a mai reținut că, oricum, analiza probelor – atât cele readministrate în faza de judecată, cât și cele administrate pentru prima dată în fața instanței – nu este o operațiune pe care judecătorul să o efectueze la fiecare termen de judecată și să o consemneze în încheierea de ședință. Analiza probelor, indiferent că au fost propuse de Ministerul Public sau de către părți, se situează în etapa deliberării cu privire la fondul învinuirii deduse judecății.

De asemenea, s-a concluzionat că pentru buna desfășurare a procesului penal este necesară menținerea în stare de arest preventiv a inculpatului, cercetarea judecătorească derulându-se în continuare, termen de termen, instanța audiind un număr mai mare de martori, aceasta fiind departe de a fi finalizată, deși evident s-a depășit stadiul incipient menționat la primele termene.

Inculpatul este cercetat pentru infracțiuni ce prezintă un grad de pericol social destul de ridicat, ce rezultă nu numai din limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor [pericolul social abstract], ci și din amploarea deosebită și modul elaborat de săvârșire a acestora, suma importantă de bani despre care Parchetul arată că i s-a schimbat destinația, situația generală a absorbției

fondurilor europene puse la dispoziția României [pericolul social concret].

Aceste împrejurări creează un puternic ecou în opinia publică, în contextul în care problema absorbției fondurilor europene și fraudele comise în legătură cu acestea este de maximă actualitate și atrage atenția și interesul constant al opiniei publice.

În continuare judecătorul cauzei observă că inculpatul a fost trimis în judecată doar pentru o parte din faptele cu privire la care s-au derulat cercetări, pentru alte fapte fiind dispusă disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor.

Astfel instanța a subliniat că față de cele constatate în considerentele încheierilor de la termenele din 27.01.2014 și 24.03.2014 și cele constatate în prezent, nu se poate afirma că ar exista vreun element de noutate, cu excepția faptului că a mai trecut o anumită perioadă de timp, crescând astfel durata totală a intervalului în care inculpatul este privat de libertate în scop preventiv.

Or, instanța a considerat că nu se poate afirma că s-ar fi depășit deja un termen rezonabil al duratei acestei măsuri, deoarece durata ei se analizează prin raportare nu la un termen fix, fie el de 6 luni, 9 luni, 12 luni etc., ci prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei. Față de acest criteriu, s-a reținut că nu a fost încălcat caracterul rezonabil al privării preventive de libertate a inculpatului aflat în curs de judecată.

De asemenea, s-a apreciat că nu se poate afirma că ar fi scăzut gradul de complexitate al cauzei doar prin aceea că au fost deja audiați o serie de martori. Complexitatea cauzei nu variază în funcție de etapa procesuală în care se află, ci în funcție de întreg ansamblul cauzei (număr de părți, de martori, de mijloace de probă care au fost sau vor fi administrate, timpul necesar pentru derularea procedurilor etc.).

Chiar dacă circumstanțele personale sunt favorabile inculpatului (situația familială, starea de sănătate), totuși instanța a apreciat că la acest moment procesual se impune a se da eficiență împrejurărilor obiective în care se presupune că au fost comise faptele (care reflectă o pericolozitate sporită a inculpatului), întrucât, prin ele însele, circumstanțele personale favorabile nu pot contrabalansa gravitatea concretă a acuzației formulate împotriva inculpatului.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul Iordache Nelu, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie solicitând, în fond, înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

Cu ocazia dezbaterilor în fața instanței de control judiciar, contestatorul inculpat, prin apărătorul său, arată că legiuitorul a dat măsurii arestului preventiv un caracter excepțional nu prin raportare la starea de libertate a individului, ci prin raportare la celelalte măsuri preventive, iar arestarea preventivă în raport cu restul măsurilor este justificată în principal de nevoia de înlăturare a unei stări de pericol pentru ordinea publică,

Mai arată contestatorul inculpat că se află în stare de arest preventiv de

1 an și jumătate, iar interesul opiniei publice pentru faptele săvârșite de acest inculpat s-a estompat în mod obiectiv, acestea nemaiprezentând importanță și interes pentru opinia publică.

Privitor la durata rezonabilă a arestului preventiv, apărătorul contestatorului inculpat arată că instanța europeană a stabilit o serie de criterii pentru stabilirea termenului rezonabil: complexitatea cauzei, comportamentul autorității și comportamentul inculpatului, ori în ceea ce-l privește pe inculpatul din prezenta cauză a fost depășită demult durata rezonabilă a arestului preventiv, în condițiile în care de 6 termene se audiază martorii, iar administrarea probatoriului nu poate fi perturbată cu inculpatul în arest la domiciliu și nu există nici un pericol de sustragere a inculpatului de la judecată.

Solicită a se observa măsura preventivă în dinamica ei, precizând că nu se poate menține o persoană în arest preventiv doar pentru că a săvârșit niște fapte, solicitând înlocuirea măsurii arestării preventive cu arestul la domiciliu, apreciind că aceasta din urmă este o măsură mult mai amplă pentru satisfacerea drepturilor inculpatului lordache Nelu, cu referire la art.5 paragraful 2 C.E.D.O.

Examinând încheierea contestată prin prisma criticii formulate, dar și din oficiu, **Curtea constată și reține următoarele:**

Art. 242 alin. 2 Cod pr. penală prevede că, măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. 1.

Potrivit art. 202 alin. 1 Cod pr.penală, măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Măsura arestării preventive a **inculpatului lordache Nelu** a fost dispusă prin încheierea de ședință din Camera de Consiliu din data de 02.12.2012, pronunțată de Tribunalul București - secția I Penală în baza căreia s-a emis mandatul de arestare preventivă nr. 312/UP/2.12.2012 în dosarul nr. 46320/3/2012, apreciindu-se la acel moment că sunt îndeplinite cerințele prev.de art.143 coroborat cu art.68¹ Cod pr.penală și art.148 lit.f Cod pr.penală.

Ulterior, **contestatorul inculpat lordache Nelu** a fost trimis în judecată pentru săvârșirea următoarelor **infracțiuni:**

1. infracțiunea împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene prevăzută de art. 18² alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.p. (61 de acte materiale, 19 acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin rezoluția din data de 28.12.2012 și a fost pusă

în mișcare acțiunea penală prin ordonanța din data de 01.12.2012 și 42 de acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 25.3.2013 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu);

2. infracțiunea de utilizarea cu rea-credință a creditului societății prevăzută de art.272 pct.2 din Legea 31/1990 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal (3 acte materiale, cu privire la sumele achitate către firmele în care era interesat sau pentru firmele în care SC R. SRL era acționar: 9.580.000 lei noi către SC B.A. – T.A. SA, 86.629,69 lei noi către SC S. SRL, 58.151,55 lei noi către SC KVB E. SA);

3. infracțiunea de delapidare prevăzută de art.215¹ alin.1 și alin.2 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal (136 acte materiale din care 7 acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 01.12.2012 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin ordonanța din aceeași dată, 89 de acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 21.02.2013, 40 de acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 25.3.2013);

4. infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.290 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal (20 acte materiale de instigare și 7 de autorat pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 01.12.2012 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală);

5. infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art.41 alin. 2 Cod penal (35 de acte materiale din care 20 de acte materiale de autorat și 15 acte materiale de instigare pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 25.3.2012);

6. infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art.29 alin.1 lit.b din Legea nr.656/2002 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal (suma supusă operațiunii de spălare a banilor, circa 25.000.000 lei noi, infracțiune pentru care a fost începută urmărirea penală prin rezoluția din data de 28.12.2012 și s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale prin ordonanța din data de 01.12.2012);

7. infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de art.29 alin.1 lit. b din Legea nr.656/2002 republicată (infracțiune pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 26.03.2013 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu);

8. infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art.215 alin.1, alin.2, alin.3 și alin.5 Cod penal (pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale prin ordonanța din data de 13.03.2013 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu), parte civilă Banca Comercială Română SA.

9. infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art.215 alin.1, alin.2, alin.3 și alin.5 Cod penal cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal (2 acte materiale pentru care a fost începută urmărirea penală prin ordonanța din data de 13.3.2013 și a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin rechizitoriu), toate cu aplicarea art.33 lit. a Cod penal.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată că, în speță, din

datele existente rezultă în continuare suspiciunea rezonabilă că inculpatul a contribuit la comiterea faptelor pentru care este în prezent judecat.

Deși la dosarul cauzei sunt probe în acest sens, totuși nu există probe certe că lăsarea inculpatului în libertate ar fi necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică în sensul prev. de art. 223 alin. 2 teza finală, evaluarea făcându-se pe baza gravității faptelor, a modului și circumstanțelor de comitere a acestora, a anturajului și a mediului din care inculpatul provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia.

Astfel, dincolo de natura și gravitatea infracțiunilor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, Curtea apreciază că perioada petrecută de acesta în stare de arest (de peste 1 an și 5 luni) este de natură să diminueze pericolul concret pentru ordinea publică și să atenueze sentimentul de insecuritate indus în rândul cetățenilor, menținerea inculpatului în stare de arest creând aparența unei executări de pedeapsă iar nu a unei detenții provizorii.

În legătură cu menținerea unei persoane o perioadă îndelungată în arest preventiv, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în aplicarea dispozițiilor art. 5 par. 3 din Convenție, a statuat că persistența motivelor plauzibile că persoana privată de libertate ar fi comis o infracțiune, este o condiție sine qua non a regularității menținerii în detenție, însă, după un timp, aceasta nu mai este suficientă.

Menținerea unei persoane în arest preventiv trebuie să fie justificată de existența unor motive suficient de puternice indicate de către instanțe, printre acestea fiind și necesitatea împiedicării tulburării ordinii publice de către inculpat. Sub acest aspect, Curtea a stabilit că, anumite infracțiuni, prin gravitatea lor particulară și prin reacția publicului la săvârșirea lor pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin un anumit timp.

După trecerea unei perioade de timp, instanțele sunt obligate să ia în considerare, chiar și din oficiu, posibilitatea luării față de persoana privată de libertate a unor măsuri alternative (arestul la domiciliu ori control judiciar).

În egală măsură, instanța de control judiciar ține seama de stadiul procedurilor în care ne aflăm, de timpul scurs de la momentul arestării cu impact asupra rezonabilității acesteia prin raportare la art. 5 alin. 3 din CEDO, de necesitatea menținerii acestei stări preventive față de natura și specificul actelor de procedură ce au mai rămas de efectuat.

Potrivit art. 218 alin. 1 Cod pr. penală, *arestul la domiciliu se dispune de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 223 și luarea măsurii este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. 1.*

Măsura arestării preventive este și trebuie să rămână una excepțională, inclusiv prin prisma prevederilor art. 5 par. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, datele concrete ale cauzei nemaijustificând aceasta măsură, Curtea apreciind că

scopurile prevăzute de art.202 Cod pr.penală, inclusiv sub aspectul normalei desfășurări în continuare a procesului, putând fi asigurate de o măsură mai puțin restrictivă – arestul la domiciliu.

Față de cele arătate, Curtea, apreciază că pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, prin raportare la criteriul prev.de art.202 alin.3 Cod pr.penală ce vizează proporționalitatea măsurii preventive cu gravitatea acuzației aduse inculpatului, în cauză se impune înlocuirea arestului preventiv cu arestul la domiciliu, această din urmă măsură preventivă fiind suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art.202 alin.1 Cod pr.penală.

Conchizând, Curtea în temeiul art.425¹ alin.7 pct.2 lit.a Cod pr.penală va admite contestația formulată de **inculpatul lordache Nelu** va desființa, *în parte*, încheierea de ședință atacată și rejudecând:

În baza art.242 alin. (2) Cod proc. penală va înlocui măsura arestării preventive a inculpatului lordache Nelu cu măsura arestului la domiciliu, prev. de art.221 Cod proc. penală constând în obligația impusă acestuia de a nu părăsi imobilul unde locuiește, fără permisiunea organului judiciar în fața căruia se află cauza.

Se vor institui în sarcina inculpatului obligațiile prev. de art.221 alin.2 Cod proc. pen., respectiv:

- a) să se prezinte în fața instanței de judecată ori de câte ori este chemat;
- b) să nu comunice cu martorii.

Se va atrage atenția inculpatului asupra consecințelor încălcării obligațiilor ce îi revin, conform art.221 alin. 4 și 11 Cod proc. penală.

Se va desemna organul de poliție de la domiciliul inculpatului să supravegheze executarea măsurii.

Se va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză.

În baza art. 275 alin.3 Cod pr.penală, cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

DISPOZITIV:

Admite contestația formulată de **inculpatul lordache Nelu împotriva încheierii de ședință din data de 7 aprilie 2014** pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală în dosarul nr. 16876/3/2013.

Desființează, *în parte*, încheierea de ședință din data de 7 aprilie 2014 pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală și rejudecând:

În baza art. 242 alin. (2) Cod proc. penală înlocuiește măsura arestării preventive a inculpatului lordache Nelu cu măsura arestului la domiciliu, prev. de art.221 Cod proc. penală constând în obligația impusă acestuia de a nu părăsi imobilul unde locuiește, fără permisiunea organului judiciar în fața căruia se află cauza.

Instituie în sarcina inculpatului obligațiile prev. de art.221 alin.2 cod proc. pen., respectiv:

- a) să se prezinte în fața instanței de judecată ori de câte ori este chemat;
- b) să nu comunice cu martorii.

Atrage atenția inculpatului asupra consecințelor încălcării obligațiilor ce îi revin, conform art. 221 alin. 4 și 11 Cod proc. penală

Desemnează organul de poliție de la domiciliul inculpatului să supravegheze executarea măsurii.

Dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 07 mai 2014.

WWW.JURI.RO